

KOLIN HUVER

POSRNULA

✓
žena

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover

WOMAN DOWN

Copyright © 2026 by Colleen Hoover

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Loren Levin. Bez tebe, tamo ne bi bilo ničega.

Dragi čitaoci,

Neki od vas se možda sećaju priče „Sejnt“ iz antologije „One More Step“ od pre mnogo godina. Za one koji se ne sećaju, sada ćete je upoznati mnogo opširnije.

Ta antologija više nije dostupna ali neki od vas su neprestano tražili produžetak priče. Nekako ste uspeali da tu kratku priču održite u svojim srcima, čak i kad je ona zvanično bila nedostupna. Ništa me toliko ne nadahnjuje kao pisca kao kad mi čitalac kaže da želi da sazna još nešto o likovima koje sam stvorila.

Želela sam da tim likovima obezbedim prostor koji zaslužuju, i da istinski izgradim svet koji sam samo kratko skicirala kada je ta priča nazvana „Sejnt“.

Prihvatila sam se priče koju su neki od vas pročitali i unela i srce i dušu trudeći se da je proširim. Posle romana *Sa nama počinje* trebale su mi tri godine da napišem novu knjigu. Ne zato što sam tokom te tri godine dopisivala priču „Sejnt“, već zato što sam se bavila drugim stvarima, osim pisanja. A iskreno, trebalo mi je i malo prostora izvan karijere koju sam počela da doživljavam stresnije nego što bi bilo normalno.

Međutim, to se promenilo kada sam se ponovo uživala u ovu priču. Rad na ovoj knjizi povratio mi je radost koju sam

osećala pišući prvobitnu priču. Promenila sam naslov i neka od imena likova i mesta, dodala neke scene, dodavala i menjala likove, pa čak dodala tu i tamo i neke nove obrte za koje u kratkoj priči nije bilo prostora. Želela sam da oni koji su je već čitali dobiju nešto što izgleda kao sasvim nova i drugačija knjiga, sa istom podlogom i tonom poput kratke priče. Istinski sam uživala u svakom trenutku oživljavanja te priče u ovom novom, celovitom obliku.

Samo vas molim da imate u vidu da iako pisci zaista pišu na osnovu sopstvenog iskustva, a neke od tema na izvestan način možda odražavaju i moj lični život, ovo nipošto nije replika mog putovanja ni mog morala, niti je to odraz onoga što mislim o svojim kolegama ni o izdavaštvu. Ovo je samo zabavno putovanje na koje su me ovi likovi odveli i ništa više. Molim vas, molim vas, ne trudite se da povezujete moj lični život sa ovom pričom, jer oni nisu povezani. Ja sam samo pisac koji piše o piscu – ni na koji način ne zastupam i ne branim ponašanje ni način razmišljanja tog lika.

Bilo mi je zadovoljstvo da priči „Sejnt“ udahnem novi život. Nadam se da ste spremni da uhvatite zalet i da uživate u ovoj zabavnoj, seksi i povremeno zastrašujućoj, uzbudljivoj vožnji!

S mnogo ljubavi,
Kolin Huver

Prvo poglavlje

„Hej, hej! Ovde je Keli. Vaš književni terapeut i stručnjak za brljivost. Dobro došli i ovaj put u *I šta sada, čitaoci?* Podkast u kojem se vaše omiljene knjige s ljubavlju kasape i blago dinstaju.“

„A ja sam Majki, vaš književni a ponekad i televizijski, tračerski somelije.“

„Somelije?“ nasmeje se Keli. „Ti čak i ne piješ vino.“

„Kome treba alkohol kad možemo da se opijemo od sranja kakva smo vam spremili za danas?“

„Oh, sviđa mi se kako to pikantno zvuči“, dodaje Keli.

„To je više nego pikantno. To je potpuno sprženo tle. Danas pričamo o Petri Rouz, ljubimici književnih klubova i *Tambler* tabli raspoloženja, čiji je ugled buknuo u književnom požaru.“

„A ako ste to nekako preskočili skrolujući ili, ne znam, *dišući*, internet se *potpuno* okrenuo protiv nekada obožavane autorke. I to nimalo nežno“, kaže Keli.

„Ne. Autorka svetskog bestseleru *Nešto grozno...*“

„To je verovatno najgori naslov knjige svih vremena“, prekida ga Keli.

„Stvarno“, kaže Majki. „Kao da je tražila ovakvu povratnu reakciju. *Molila* za to. U svakom slučaju roman je, u suštini,

pokrenuo hiljadu debata između Ešovih i Kejlebovih pristalica. To je bila glavna tema totalnog sukoba obožavatelja u najboljem mogućem smislu. Sve dok se to nije preokrenulo. Keli, želiš li da ti ukažemo tu čast da kratko prepričaš o čemu je reč pre nego što najavimo gosta iznenađenja?“

„Pa, to neće biti kratko, ali biće mi zadovoljstvo. Ponovimo priču za vas koji se tek upoznajete s njom. *Nešto grozno*, po merilima čitalaca, nije tako loša knjiga. To je duboko emocionalan i divno napisan roman o Eliz i njenom putovanju kroz ljubav, traume, identitet, uz malo zabave. U ovoj realističnoj ljubavnoj priči ima svega pomalo, pa je iskreno zapanjujuće koliko je ova knjiga daleko dogurala bez i jednog jedinog zmaja ili čarobnjaka u sebi. Ali to je zato što to nije samo jeftina seksi romansa. Ona je moralno kompleksna priča u kojoj se likovi razvijaju, pravo ZLATO za ljubitelje lepe književnosti.“

„Kapiramo. Svidela ti se. Sad pređi na stvar“, kaže Majki.

„To mi je nekad bila omiljena knjiga“, brani se Keli.

„Možda ti je još uvek omiljena knjiga.“

„Ne posle ovoga“, odgovori Keli. „Dobro, dakle, ljubavni trougao. Eliz, Eš i Kejleb. Morali ste boraviti bar pet godina u pustinji da ne vidite bar neki mim o Ešu i Kejlebu. Čitavi sabrediti bili su posvećeni tom emocionalnom suparništvu. Ali onda? Onda se pojavila filmska adaptacija.“

Majki zaječi. „To bi se teško moglo nazvati adaptacijom.“

Keli odgovara: „Ali ta adaptacija je mnogo obećavala i imala veliki budžet. Bio je to izuzetno izvikan film o kojem su i studio i autorka vrlo čudno ćutali. Nisu nam čak javljali ni ko igra koju ulogu, osim dva glavna lika. Niko nije spominjao našeg obožavanog Kejleba. Kada se pojavio trejler, njega nigde nije bilo. Jednostavno – *puf*, ispario je. A to je bezmalo bilo dovoljno da izazove rat, kada se pojavio trejler u kojem ga nije bilo ni u jednoj sceni. Međutim, ljudi su ipak došli da gledaju film, uprkos tome što su se od početka na *Tiktoku* širile zabrinjavajuće vesti.“

„A zabrinjavajućih komentara je bilo i na ovom podkastu“, kaže Majki. „Pričala si o tome svaki dan.“

„Dobro, ja sam navijala za Kejleba. Kako god. Ali oni su ga ISEKLI. Isekli su čitav trougao. Preuredili su priču tako da se radilo samo o Ešu i o njegovoj vezi sa Eliz. A obožavatelji nisu bili srećni. Čak ni obožavatelji koji su navijali za Eša jer šta su, dođavola, mogli da rade sa svim onim suvenirima koje im je autorka prodala? Čak ni navijanje za Eša nije imalo smisla posle tog čudovišnog filma. Onda je izgledalo da onaj ko nosi majicu „Navijam za Eša“ ne navija za Eliz, ali svi smo navijali za Eliz. To je bila izdaja, Majki. IZDAJA.“

„Da, nivo izdaje 'vrištim na kiši poliven crvenim vinom',“ kaže on.

„Ne spominji mi tu noć. Iznervirala sam se.“

Oboje se nasmeju.

„Dobro, dobro“, kaže Keli. „Svi znamo kako funkcionise Holivud i kako se većina autora ništa ne pita o tome kako će izgledati adaptacija njihove knjige. Postoje oni malobrojni srećnici koji se pitaju, ali od većine ništa ne zavisi. A Petra je u početku zauzela klasičan 'ne krivite mene' stav. Objavila je na Instagramu nešto u stilu: 'Hej, društvo, nisam se ništa pitala. Bila sam jednako zaprepašćena kao i svi vi.'“

„A iskreno, svi smo bili spremni da joj verujemo“, kaže Majki. „Oko pet sekundi. Sve dok nije – čuje se dramatična muzika – procurila razmena ranijih poruka između Petre i jednog od producenata. Ne samo da je ona znala za tu izmenu, njoj se to svidelo.“

„Da, šta je ono rekla u poruci?“, pita Keli.

„Imam tu poruku ovde. Pročitaću je“, kaže Majki. „U pravu si, mnogo toga u vezi sa njim je nerealistično. Slažem se da taj lik bude izbačen. Možda će film biti jači ako izbacimo Kejleba i ljubavni trougao.“

„Ta rečenica, da će 'film biti jači ako izbacimo Kejleba i ljubavni trougao', razbesnela je ljude“, kaže Keli. „Ono, kao, jači?“

JACI? Ne možeš tek tako da izbrišeš čitavu grupu obožavatelja i da to nazoveš raščišćavanjem!“

„Reakcija je bila trenutna“, kaže Majki. „Tiktok, Redit, X – nekadašnji Tviter ali, budimo realni, i dalje Tviter – sve je planulo haštagovima poput #CancelPetra i #GroznaAdaptacija i #GrozanPisac. Zbog čega i dalje tvrdim da je *Nešto grozno* najgori naslov knjige svih vremena. Tako ju je lako rašćepiti.“

„Tako lako“, kaže Keli. „A sada obožavatelji bukvalno spaljuju svoje primerke knjige *Nešto grozno*. Svedoci smo prave književne pobune. Oni se osećaju lično izneverenim, kao i ja. Ona nas je slagala. Izabrala je industriju umesto intimnosti, koja je njenu knjigu činila značajnom, i obožavatelja, koji su od nje napravili zvezdu. Izbrisala je sve zbog čega smo zavoleli tu knjigu, a onda je za to okrivila nekoliko loših kritika koje je dobila, uprkos stotinama hiljada čitalaca koji su je hvalili.“

„Uuh. To pogađa kao Kejlebov monolog u dvadeset osmom poglavlju.“

„Ne spominji mi taj monolog, Majki. Bukvalno ću se rasplakati.“

„Moja greška. Ali to je bio tako dobar monolog. Bilo bi sjajno VIDETI GA NA VELIKOM EKRANU, VI HOLIVUDSKI LIKOVI KOJI OVO SLUŠATE!“

„Ne sluša nas mnogo holivudskih likova, Majki. Imamo dve hiljade pretplatnika.“

„Dve hiljade odanih slušalaca koje mi nikada ne bismo izneverili kao što je Petra izneverila svoje čitaoce.“

„A gledaj kako je ona prošla. Usredsredila se na nekoliko njih koji nisu bili važni, a sada joj čak i najverniji obožavatelji okreću leđa. Sve nas je prevarila. To me navodi da se pitam da li Petra uopšte veruje u sopstvene likove, ili se stidi sopstvenog pisanja.“

„Pa, učitala se“, kaže Majki. „Ni jedan jedini post na društvenim mrežama skoro godinu dana, osim u svom klubu obožavatelja.“

„Koji se, kako sam čula, osipa. Ne bih znala, napustila sam taj klub pre šest meseci“, kaže Keli.

„Nadajmo se da je to ćutanje znak da ona uči kako da napiše priču u koju će iskreno *verovati*. Što je ludilo, uzimajući u obzir da je to autorka čije su reči ljudi bukvalno tetovirali po telu.“

„Kad smo kod toga, videla sam neke video-snimke na kojima ljudi skidaju tetovaže s njenim citatima“, kaže Keli.

„Tužno. Nekad smo je citirali, a sada je samo... *mrzimo*.“

„*Mrzimo* je teška reč“, kaže Keli.

„Ovo je iskren podkast.“

„Istina. *Mrzimo* je. Toliko da smo potegli milion veza i pomerili raspored za tri druge rezervacije da bismo vam danas doveli ovog specijalnog gosta. Nismo sigurni zašto je pristao da dođe u naš mali podkast, ali smo mu neopisivo zahvalni. Posle ovoga, mogli bismo čak da stignemo do dve hiljade i jednog pretplatnika.“

„Da, treba sanjati velike snove“, kaže Majki. „Dame i gospodo, pozivamo vas da nam se pridružite u razgovoru sa, glavom i bradom, Alisterom Džounsom, producentom filma *Nešto grozno*.“

„On nije sasvim nedužan kad je reč o toj adaptaciji, ali je bar dovoljno hrabar da priča o tome. Dobro došao, Alistere!“

„Mnogo vam hvala što ste me pozvali“, kaže Alister. „Ovo je bio žestok uvod.“

Jebeš.

Tog.

Lika.

Čim čujem njegov glas, isključujem podkast. Srce mi snažno lupa, a utroba mi se prevrće.

Moram da parkiram auto pored puta jer samo što nisam povratila.

„O bože.“ Prsti mi drhte na volanu. Pružam ruku prema vratima tražeći dugme za otvaranje prozora. Čim ga otvorim

dovoljno da mogu da provučem glavu napolje, udišem svež vazduh sa mirisom borovine i sklapam oči, dišući polako sve dok mi se stomak ne smiri.

Ne mogu da verujem da sam stvarno pomislila da će mi ekspozična terapija pomoći da se izlečim.*

Slušanje tog podkasta do maločas bilo je najgorih nekoliko minuta koje sam preživela otkad su procurile moje poruke sa Alisterom.

Otvorim oči i zavalim se u sedištu, zabacivši glavu na naslon. Nekoliko puta duboko i sporo udahnem, trudeći se da se ne usredsredim na činjenicu da Alister verovatno ima čitavu turneju punu podkasta i intervjua, a ja sam primorana da se zatvorim u bednu brvnaru i radim na knjizi koju pokušavam da napišem još otkad je započeo čitav taj filmski fijasko, tek da ne bih ostala bez krova nad glavom sad kad mi se prodaja sunovratila.

„Ništa loše nisi uradila“, govorim sebi, polako se vraćajući na put. „Ništa loše nisi uradila. Ti nisi ono što drugi misle o tebi.“

Tu mantru ponavljam još otkad me je Nora naterala da obećam da ću je izgovarati bar pet puta dnevno. Ali osećam se prosto kao da naglas ponavljam laž, a to osećanje me ne ostavlja osveženom i spremnom da se poletno bacim na obavljanje svojih dnevnih zadataka.

Otkad je sve to počelo, nesposobna sam da funkcionišem. Osećam se kao prevarantkinja. Osećam da se sve što sam izgradila srušilo oko mene i da sam zatrpana ruševinama koje niko i ne želi da otkopava jer ih čak i ne zanima da li se pod njima gušim i umirem. Žele samo da znaju ko će se pojaviti na mojoj sahrani nakon što se *stvarno* ugušim i umrem.

Pitam se ko bi se pojavio na mojoj sahrani. Imam prijatelje i rodbinu koji bi došli, ali sada shvatam da mi „prijatelji“ sa

* Vrsta bihejvioralne terapije koja se primenjuje u lečenju anksioznih poremećaja, postepeno izlaganje pacijenata ljudima, predmetima i događajima kojih se plaše. (Prim. prev.)

kojima sam se zbližila u godinama koje sam provela u svetu književnosti uopšte nisu bili prijatelji. Osim Nore, svi su me napustili. I ne krivim ih zbog toga. Oni vide da mi je ugled potopio prodaju, pa bi svaka javna podrška usmerena u mom pravcu mogla da podstakne *Tiktok* objave koje bi i *njima* potopile prodaju. Ovo je posao, i koliko god da sam se oduvek nadala da će mi prijatelji koje sam stekla na ovom poslu biti prijatelji i van njega, počinjem da shvatam da smo svi samo nesrećne kolege koje pokušavaju da prežive dok se ne penzionišu.

Vozim već dva sata, bele linije na auto-putu stapaju se u beskonačnu traku ispod mojih guma. Još uvek nisam sasvim sigurna da li jurim prema utočištu brvnare ili bežim od haosa svega ostalog. Pretpostavljam da je to uvek mešavina i jednog i drugog, mešavina težnje i očajanja. Ali nikad nisam osećala tako snažnu potrebu da pobegnem iz svog stvarnog života, da odbacim njegovu kožu i da zakoračim u nešto drugo, kao sada. Najdublja mi je želja da glavačke zaronim u pisanje ove knjige, da se utopim u to tako potpuno da nijedna osoba ni događaj iz spoljašnjeg sveta ne može da prodre kroz zidove mog književnog stvaranja.

Anksioznost mi je dosegla najvišu moguću tačku, a pisanje je zaista jedino što može da je ublaži.

Samo se nadam da će to ovog puta uspeti. Ovo osećanje prinude, ova očajnička nada da mogu da se iskupim, neće iščileti dok ne stignem do te brvnare i ne posvetim se tome u potpunosti.

Spisateljska blokada me je pritiskala poput smrtonosne klopke, koja je iskrsla upravo onda kada je moje ime počelo da se pojavljuje u napisima izvan oblasti književnosti.

To je okrutna ironija, zar ne? Nečiji san o širokoj popularnosti nekome drugom može tako lako postati noćna mora.

Telefon mi vibrira na stalku za šolju, a na ekranu se pojavljuje još jedna notifikacija koja mi podstiče nervozu. Kada su pokuljali otrovi, isključila sam notifikacije za društvene mreže. Digitalni svet, koji je nekad predstavljao platformu

povezivanja, postao je neumoljivi neprijatelj, a jedini način da ga učutkam jeste da se isključim iz njega.

To bar znači da sad kada mi stigne notifikacija, dobijam obaveštenje od nekog ko želi da razgovara *sa* mnom, a ne *o* meni.

Osetim olakšanje kad na ekranu telefona ugledam Norino ime. Povlačim prstom preko ekrana i poziv se prebacuje na zvučnike u autu.

„Nadam se da me zoveš da mi kažeš kako imaš višak adrenalina* i da mi ga šalješ poštom“, kažem.

„Pre svega“, kaže Nora, „ti ne patiš od hiperkinetičkog poremećaja. Već *ja*. I drugo, ne trebaju ti lekovi. Treba ti intenzivna terapija i dobra jebačina.“ Ona zastane. „Sa nekim drugim, a ne sa mnom. To je bio predlog, a ne ponuda.“

„Jebiga i jebiga“, uzdišem. „Pa, pozvala si me u pravom trenutku.“

„Što? Još jedan napad panike?“

„Slušala sam *I šta sada, čitaoci?*“

„Petra! Dođavola.“

Zaječim. „*Znam.*“

„Zato sam te i pozvala. Htela sam da preskočiš današnju epizodu.“

„Ali ti si mi rekla da bi mi ekspoziciona terapija prijala. Ovo je bila ekspoziciona terapija.“

„Samo sam mislila da treba da se vratiš društvenim mrežama. Da napišeš neku objavu. Nisam mislila da treba da kopaš po svim sranjima koja se pričaju o tebi i da ih slušaš. *Blagi bože*. Ja sam ti prijatelj, nisam sotona.“

„Znači, ti si ih slušala?“

„Morala sam da isključim kada se pojavio jebeni Alister Makdrkadžija.“

* Amfetaminske mešane soli, lek koji se uzima u terapiji hiperkinetičkog poremećaja ili hiperaktivnog poremećaja nedostatka pažnje i narkolepsije. (Prim. prev.)

„Da, i ja. Zaustavila sam auto kad sam čula da je on gost. Pomislila sam da ću povratiti.“

„Baš mi je žao. Skoro si stigla do iznajmljene kuće?“

„Biću tamo za deset minuta.“

„Jesi li sigurna da je to dobra ideja?“ Norin glas uz pucketanje dopire iz zvučnika.

„Je li šta dobra ideja? Da boravim sama u šumi i trudim se da se oporavim pošto me je čitav internet digitalno iskasapio?“ Ne skrećem pogled sa puta. Borovi proleću pored prozora, sve veći i gušći sve dok mi se ne učini da prete da mi progutaju auto.

„Nije baš čitav internet“, kaže Nora. „Samo bučni deo s finansijskom agendom.“

„Ah, da. Ljudi koji su mi pretili smrću bili su blokirani i jednostavno proglašeni za novčano alave. Zaboravila sam.“ Nasmešim se uprkos svemu.

„Ti ljudi te ne poznaju. Pretili su da će ti skuvati psa, Petra. Ti čak i *nemaš* psa.“

„Upravo tako. Verovatno će mi kupiti psića i isporučiti mi ga sa slatkom mašnicom i pustiti me da se zaljubim u njega, a *onda* će ga skuvati.“

Signal se na trenutak gubi a Norin glas zazvuči robotski i zatim se potpuno gasi. „Prokletstvo.“ Uzimam telefon i prebacujem ga na kontrolnu tablu, kao da će to nekako popraviti signal.

„... ozbiljno“, kaže ona, a signal se vraća usred njene rečenice. „Ti još uvek imaš karijeru. Na neki način. Mogla bi da napišeš dirljivi post izvinjenja u *Nouts* aplikaciji na svom telefonu i da ga objaviš na *Instagramu* sa onim šakama spojenim u srce i ono, kao, dva-tri emotikona koji plaču.“

„Neću da pišem izvinjenje ljudima koji ne znaju celu priču, ali su i pored toga odlučili da biraju stranu.“

Ona uzdahne. „Pa, moraš da se vratiš na internet ako želiš da spaseš karijeru. Možda da kažeš to što imaš u nekom podkastu.“

„Mogu da se izvučem iz ovog kanala ne spuštajući se na Alistеров nivo. Zato idem u brvnaru da pišem. Osvetiću se svojim perom.“

Zavladala je duga tišina. „Ali... ti pišeš na laptopu. A ne perom.“

„*Pero* zvuči opasnije.“

„U pravu si. Osveta perom. Napiši celu priču i objavi je kao roman. Biće to dobar izdovni ventil. Pozovi me kasnije, kad se smestiš. Imam ideju.“

„Ne, mrzim tvoje ideje“, odgovaram.

„Ali uveravam te da je ova stvarno dobra.“

„U redu.“

„Nemoj da slušaš više nijedan podkast. Slušaj *Brudi braderse* ili tako nešto. Volim te.“

„I ja tebe.“

Kad prekinem vezu, podkast se automatski ponovo uključuje. „S njom nije bilo baš lako raditi“, kaže Alister.

Njegove reči me polivaju kao vrela voda led. Ponovo gasim podkast i usredsređujem se na put koji krivuda ispred mene. „Ni sa tobom, jebeni Alistere Makdrkadžijo.“

Ne mrzim mnogo ljudi, ali Alister mi je na vrhu liste. I na dnu. I u sredini.

Zapravo, on čini čitavu moju listu.

Usporavam kad mi GPS kaže da treba da skrenem. Negde uz ovaj put čekaju me brvnara i prazan ekran, mnogo tišine i, nadam se, šta god da je ostalo od moje kreativnosti.

Drugo poglavlje

Nisam sigurna da će išta od moje kreativnosti moći da se spase ako budem imala susede. Izbegavam da rezervišem smeštaj tamo gde ima suseda, ali na istom putu gde je koliba u kojoj sam odsela, nalazi se još jedna kuća.

Pogledala sam satelitske snimke ovog mesta pre nego što sam ga rezervisala čisto da proverim da u blizini nema drugih brvnara. Ne želim da budem primorana da slušam vrištanje bučne tuđe dece u svako doba dana i noći. Kućica koju sam izabrala izgledala mi je usamljena na tom putu, te nisam primetila još jednu. Verovatno je bila zaklonjena krošnjama kada su pravili snimak za *Google Maps*.

Brvnara koju sam rezervisala nalazi se na samom kraju puta dugog kilometar i po, te osetim olakšanje kada vidim da dve kuće nisu blizu. Dva prilazna puta udaljena su bar kilometar.

Više volim da u mojoj blizini nema saobraćaja ni suseda. Lako mi odvlače pažnju. Što manje ljudi vidim i što sam manje primorana da razgovaram s drugima, to sam usredsređenija. Jednom sam rezervisala mesto za književno utočište i srela susede još pre nego što sam stigla do ulaznih vrata. Bila je to grupa žena koje su došle na devojački vikend, i na kraju sam se svako veče napijala s njima i ništa nisam radila.

Nije uvek loše kada mi nešto odvuče pažnju, ali ovog puta bi svako skretanje pažnje bilo loše po mene, s obzirom na to da mi toliko toga zavisi od obaveze da ispoštujem ovaj rok.

Zbog toga glasno zaječim kad stignem do kraja prilaznog puta i vidim čoveka. Živog čoveka, koji mrda na prednjem tremu kuće pred kojom se parkiram.

Uz sve tehnološke pogodnosti koje danas postoje, nema apsolutno nikakvog razloga da me domaćin ove brvnare dočeka u živo, ali on je tu. Čak ga i ne poznajem, a već ga smatram najiritantnijim stvorenjem na svetu.

Povlačim te reči.

Korgi ima tako prokleta iritantan oblik. U korgiju ima nečeg jednostavno... *nedovršenog*. Kao da je Bog počeo da stvara rasu psa i odustao na pola posla, ostavljajući ih u tom uvrnutom limbu. Telo im je predugo za kratke noge, glava prevelika za telo, deluju kao da bi sa svakim korakom mogli da padnu na njušku. Kad god vidim korgija, ne mogu a da ne pomislim da liče na kosmičku grešku koja hoda na četiri noge.

Da se korgi mota oko nogu ovog tipa, zapitala bih se da li sam umrla i dospela u pakao.

Osmeh tog čoveka se širi, a ja bezmalo očekujem da mu se lice raspoluti, kao da ne može da zadrži sve zube u sebi. Nešto me u njegovom skakutavom koraku podseća na nekoga ko je suviše spreman da udovolji, kao da pokušava da mi proda ovu brvnaru koju sam iznajmila još pre više meseci.

Zašto sam tako grozno raspoložena?

Ah, da. Podkast.

Brišem namrgođeni izraz s lica dok parkiram auto i uzimam telefon. Takođe uzimam i svoj privesak za ključeve – onaj sa biber-sprejom. Nikad još nisam morala da ga upotrebim, ali takođe, retko se nalazim u situacijama kada sam sama sa nepoznatim čovekom.

Palcem prelazim preko malog kanistera ubacujući ga u džep, osećajući utešnu težinu hladnog metala. Usred sam nedođije,

okružena gustom šumom koja kao da je progutala put iza mene, i mada sam prilično sigurna da bih mogla da savladam ovog tipa ako bi nešto krenulo po zlu, nisam sigurna da bi me iko ovde čuo da vičem u pomoć.

Gde je taj medved kad ti je potreban?

Sa njegovog vlasničkog profila znam da se ovaj tip zove Lui Longseter. Kakvo je to ime, Lui Longseter? Zvuči kao ime lika iz neke serije, a ne čoveka kakvog biste mogli sreći u stvarnom životu, sa stvarnim roditeljima koji su izgovorili to ime naglas i pomislili: *Da! To je to!*

Ne znam ni da li bi neko ko se zove Lui Longseter mogao da bude opasan.

Ali kad ga vidim kako stoji kao da me je čekao duže nego što je trebalo, počinjem da preispitujem tu pretpostavku.

Pokušavam da zamislim ubicu po imenu Lui Longseter. Umalo se nasmejem koliko to zvuči apsurdno, ali kao ženi koja se sprema da provede nekoliko nedelja u izolaciji, pomisao da bi on mogao da bude pretnja ne izbija mi iz glave, neželjena i neprijatna, poput čička kojeg ne mogu da se otresem.

„Tačno na vreme!“, vikne on, suviše vedrim i radosnim glasom, kao da sam počasni gost umesto samo još jedan zakupac. Skakuće niz stepenice neobično razigrano, prilazeći mi na način koji istovremeno deluje usrdno i uznemirujuće.

Mrzim što su mi veseli ljudi na prvi pogled antipatični. Svesna sam da mi je to mana, ali imam suviše mana da bih mogla da brinem o ispravljanju te jedne.

„Draži GPS-a“, promrmljam, pomalo nervozno otvarajući prtljažnik. Lui Longseter možda ne zvuči kao ime ubice, ali sam prilično sigurna da je postojao serijski ubica koji se zvao Pičuškin. Sve je moguće.

Lui sada stoji pored mene i zavlači ruke u moj prtljažnik, krupnim šakama hvatajući ručke mojih kofera. Izvlači oba odjednom i pušta ih da, sa tupim udarcem, padnu postrance na pošljunčani put.

Žmirnem, odupirući se želji da ga ošamarim. To su *Rimovini* koferi – novi, otmeni, skupi i, do sada, neogrebani i neoštećeni. Dobila sam ih za rođendan pre nekoliko meseci, i ovo je prvi put da ih koristim. Ponosila sam se što su u tako savršenom stanju.

Do sada.

Brzo se saginjem, dižem jedan kofer i vraćam ga u uspravan položaj, potiskujući navalu ljutine.

Nesvestan toga, Lui podražavajući moje pokrete diže drugi kofer, mada primećujem da ga vuče za sobom krenuvši ka tremu. Točkici škripe po šljunku kao nokti po školskoj tabli, a ja se u sebi trgnem, dižući drugi kofer sa zemlje da ga ponese.

„Vi ste *ona* Petra Rouz, je li tako? Gospođa pisac?“, pita on, pogledavši me preko ramena.

Gospođa pisac?

Klimnem glavom koračajući za njim, trudeći se da na lice nalepim uljudan osmeh. „Da, gospodine. Došla sam ovamo u potrazi za inspiracijom. U tišini“, dodajem.

Na zadnjem sedištu su još uvek namirnice koje treba da istovarim, ali bih radije da mu to ne spominjem. Samo želim da ode. Želela sam da ode još pre nego što se pojavio. Zato brvnare koje se iznajmljuju imaju brave sa šiframa i uputstva za samočekiranje.

Penjemo se uz stepenište trema, ja pažljivo noseći kofer tako da točkicama ne dodirujem stepenice, dok Lui vuče drugi kofer za sobom kao vreću.

„Nisam pročitao nijednu vašu knjigu“, kaže on, bezmalo kao da se izvinjava, „ali moja žena kaže da misli da je pročitala jednu.“ On zastane na tremu i iz džepa vadi ključeve. „Ali gledali smo vaš film. Kad sam rekao ženi da dolazite ovamo, naterala me je da joj obećam da ću vas pitati za neki lik koji nedostaje? Nisam siguran na šta je mislila. Znaite, razmišljao sam dolazeći ovamo o čemu bi mogao da se napravi odličan film“, nastavlja on, pružajući mi ključeve.

O bože. Ne to.

„O mom životu“, kaže on, dižući obrvu kao da bi trebalo da budem zadivljena. „Imao sam neverovatan život. Mogli biste da zaradite milione.“

Sigurna sam da ne bih.

„Ako vam budu trebale ideje...“, počinje on opet, očigledno ne shvatajući nagoveštaj sa mog izraza lica.

Prekidam ga s napregnutim osmehom. „Nažalost, umem da pišem samo izmišljene priče.“

Ni sama ne znam koliko su mi puta ljudi nudili svoje životne priče čim čuju da sam pisac. Svi su ubeđeni da se u njima krije sledeći veliki američki roman.

Možda je i tako. U meni se očigledno ne krije.

„Ali kad biste čuli moju priču...“, kaže on.

„Znate, ako je toliko dobra, treba da napišete *sami* svoju priču“, kažem, ne želeći da zvučim grubo. „Niko je ne zna bolje od vas, i ne bi trebalo da delite svoje ideje besplatno.“ Ton mi je pristojan, ali u sebi ga teram što dalje odavde.

„Imam disleksiju“, kaže on, odmahnuvši glavom, a osmeh mu polako nestaje s lica. „Tešku disleksiju. Nisam siguran da li ste to приметili u mojim mejlovima. Moram da budem iskren, kada sam prepoznao vaše ime i shvatio da ste pisac, imao sam tremu kad je trebalo da vam napišem mejl. Mislio sam da ćete mi se podsmevati zbog pravopisnih grešaka.“

„Nikad to ne bih radila. Moj otac je patio od disleksije, a on je bio najbistriji čovek kojeg sam poznavala.“

Na to se Lui opet nasmeši. „To sigurno nije bilo lako. Žao mi je što je vaša majka morala da se nosi sa tim.“

Zastanem, jer sam mu upravo rekla da mi je otac imao disleksiju, a ne majka. Da li on to ima problema sa pamćenjem? Ne čuje dobro?

On namigne. „Eto. Mala disleksična šala.“

Nasmešim se. „Da. Nisam je shvatila.“

„Moja žena kaže da bih bio dobar glumac. Ona je glumica. Moja žena. U neku ruku. Pa, to je teško objasniti, ali ona glumi. U dokumentarcima. Što je, pretpostavljam, ipak čini glumicom, ali...“ On nastavlja da priča o karijeri svoje žene, ili o nepostojanju njene karijere, ali ja ga više i ne slušam jer – *jebô te bog*.

Spoljašnji izgled ove kuće nimalo ne odgovara njenoj unutrašnjosti.

Unutrašnjost je mnogo modernija nego što sam očekivala – čiste linije, glatka obrada, kao da je iskočila pravo iz nekog časopisa. Rustikalna spoljašnjost je samo fasada – unutra sve blista.

Očekivala sam drvene podove koji škripe, možda i miris stare borovine ili utešni mošusni vonj ugašenog kamina. Međutim, umesto toga dočekuju me ravne površine, jarko svetlo i onaj jednostavan, minimalistički dekor koji odlikuje gradska potkrovlja. Podovi su od uglačanog betona što se sija pod jakim svetlima smeštenim ispod tavanice, koja sve obasjavaju kliničkim bleskom. Zidovi su besprekorno, sterilno beli, a apstraktne slike velikih formata vise u skupocenim ramovima, suviše probrane i pretenciozne za ovakvo mesto.

Tradicionalne brvnare imaju šarma. One u kojima se sklupčate i slušate samo pucketanje vatre i povremene šumove koji dopiru iz prirode. Nadala sam se grubim drvenim, neobrađenim zidovima, i osećanju da sam ušuškana u naručju prirode, daleko od sveta.

Ali ovo?

Ovo deluje kao da sam zakoračila u neko letovalište tehničkog startapa. To nije književno utočište.

Duboko uzdahnem i zakotrljam svoj kofer prema dnevnoj sobi, dok točkići preglasno odjekuju u velikoj prostoriji. Osluškujem kako Lui ide za mnom i gotovo čujem njegov ponos dok me gleda kako posmatram njegovu kuću.

„Ovo nimalo ne liči na fotografije na internetu“, kažem, okrećući se prema njemu.

„Upravo smo završili renoviranje“, odgovara on ponosno. „Zapravo, vi ste nam prva gošća posle renoviranja. Prilično se ponosimo ovom kućom. Moja žena ju je uglavnom sama uređivala. Ima ona oko za te stvari.“

To ima logike. Objašnjava nesklad između Luija i ove kuće.

Nameštaj u dnevnoj sobi potpuno je sterilan. Niski, crni kožni kauč koji više liči na komad iz izložbenog salona nego na nešto na šta biste mogli da legnete i čitate knjigu. Stakleni stočić prejako reflektuje svetlost, a uglovi su mu tako oštri da biste mogli da rasečete koleno ako ne pazite.

Čak je i kamin, od kojeg sam očekivala da ponudi malo rustične toplote, zapravo samo elegantna gasna instalacija iza glatke moderne fasade. Njegov plamen treperi sa mehaničkom preciznošću zbog koje čeznem za neravnomernim pucketanjem vatre od pravog drveta.

Baš sam nezahvalna. *Ko bi se još rastužio što odseda na ovako božanstvenom mestu?*

Samo što... u njemu nema šarma. Nema istorije. Naravno, udobno je, ali ne liči na mesto koje nadahnjuje. Liči na mesto gde se obavljaju zadaci, gde se radi, ali ne i stvar. Da, želela sam samoću, ali sam želela da osetim povezanost sa divljinom, sa sirovom lepotom šume. Umesto toga, ovde se osećam kao u skupocenom er-bi-en-biju, suviše sterilnom za nesređeni, kreativni proces kakav sam zamišljala.

Imala sam tako tešku spisateljsku blokadu da za to krivim sve i svašta. Čak preuranjeno krivim i ovu prelepu kuću.

Opet uzdahnem. Ovo možda nije utočište kakvom sam se nadala, ali s obzirom na moje tmurno raspoloženje, ne znam da li bi me sada išta moglo navesti da osetim radosnu toplinu.

„Baš lepo mesto“, kažem, pružajući Luiju bar trunčicu reakcije kakvoj se verovatno nada.

„Reći ću ženi da vam se sviđa“, kaže on. „Znate, živimo tik niz ulicu. Zapravo, verovatno ste primetili neku kuću. Jedinu

osim ove na čitavom putu“, dodaje on, malo predugo me posmatrajući, kao da čeka da ga pitam još nešto.

Klimnem glavom, nadajući se da će ga to sprečiti da mi još nešto ponudi.

„Znam da ste došli ovamo da pišete“, nastavlja Lui, „ali ako niste previše zauzeti, mogli biste da dođete na večeru neki put ove nedelje. Moja žena bi volela da vas upozna. Nas dvoje smo sami ovde, i uživamo u društvu kad nam se pruži prilika.“ On se široko osmehne, a u očima mu opet vidim onaj sjaj zbog kojeg deluje preterano usrdno i nametljivo.

Ili je možda reč za kojom tragam *očajan*.

Ili samo usamljen?

Čuvši poziv da dođem na večeru, iskrivim usta, ali pokušavam to da prikrijem osmehom. Ne mogu da zamislim ništa gore nego da provedem čitav obrok ćaskajući sa Luijem Longseterom i njegovom ženom koja *misli* da je pročitala jednu moju knjigu i koja je, u neku ruku, glumica. Već sam iscrpljena takvim objašnjenjem, a ženu još nisam ni upoznala.

„Oh, to je baš lepo od vas“, kažem, a osmeh mi svakog trenutka postaje sve usiljeniji. „Ali imam mnogo posla. Javiću vam se porukom ako budem imala vremena.“

U njegovim očima vidim blesak razočaranja, ali se on brzo pribere i klimne glavom. „Naravno, naravno. Na kraju krajeva, došli ste ovamo da pišete. Samo sam mislio, znate, ako vam treba predah ili tako nešto...“ On začuti i blago odmahne rukom. „Pa, ako vam zatrebam, tu sam, malo niže putem.“

Opet klimnem glavom, ovog puta kratko. „Hvala, upamtiću to.“

Još jednom mi nespretno mahnuvši, on se okrene, izađe i krene prema putu. Zatvaram vrata i nekoliko trenutaka ostajem leđima naslonjena na njih, zagledana u uznemirujuće modernu prostoriju.

Zadnje dvorište koje gleda na jezero nije okrenuto ka zapadu.

Uvek uzimam kuću koja gleda ka zapadu za ovaj deo procesa. Ima nečeg u posmatranju zalaska sunca što me nadahnjuje više od bilo čega drugog. Nebo koje gori u nijansama naranđaste, ružičaste i ljubičaste boje tera me da pišem s nekom žurbom koja je istovremeno uzbudljiva i neophodna.

U svakom slučaju, tako bi *trebalo* da bude.

Međutim, ovog puta sam rezervisala kuću u poslednji čas i morala sam da se pomirim sa tim da zadnje dvorište gleda na istok, a sada osećam tu razliku svakim damarom svog nesigurnog, netalesnog bića. Izlasci sunca deluju oštro i zahtevno, skoro kao da prebrzo očekuju previše od mene, i tako ću ovde započinjati svaki dan sa ovim ogromnim prozorima okrenutim ka istoku.

Možda bih mogla da pišem u spavaćoj sobi, koja je sledeća u koju ulazim. Iza kreveta je prozor što gleda na zapad, ali neću moći da vidim zalazak sunca kroz guste krošnje drveća.

„Umalo da zaboravim!“

Sranje! Čuvši njegov glas, naglo se okrenem, a krik mi se zaglavi u grlu. Zatečena, hvatam se za grudi, ali se trudim da obuzdam bes kad vidim da Lui stoji na vratima moje spavaće sobe.

On mahne papirom u svojoj ruci. „Lozinka za vaj-faj i tako to. Zaboravio sam da vam ostavim pravila.“ On ostavlja papir na ormariću pored vrata. „Kako reko, vi ste prvi gost posle renoviranja, pa verujem da sam ponešto zaboravio. Javite mi ako bude bilo kakvih problema, ako nešto od uređaja ne radi, ili...“

„Hvala“, kažem odsečno. „Snaći ću se sama.“

Lui klimne glavom, ali mu polovina zuba nestaje u nečemu što bi se kod većine ljudi i dalje moglo smatrati osmehom, mada kod njega to više liči na mrštenje. „Slomite nogu“, kaže on. „Ili... kako god se ono kaže piscima.“ On krene nazad prema ulaznim vratima. „Slomite pero? Razbijte tastaturu?“

On i dalje mrmlja moguće izraze zatvarajući vrata za sobom. Mrzim što zna ko sam i zašto sam došla. Nije trebalo da šaljem

rezervaciju sa svog poslovnog mejla, ali toliko ga dugo koristim da bi mi bilo prekomplikovano da ga menjam na neko drugo ime umesto svog književnog.

Ne mogu da pobegnem od sebe, ni od svog prepoznatljivog imena, čak ni pred likom koji je stariji od mog oca i živi bogu iza nogu. Koliko god se trudila da sakrijem da sam Petra Rouz, ja sam i tu i tamo. Ja sam *jebeno svuda*. Na naslovnoj strani časopisa *Pipl*, na naslovnici *! Njuza* i *TMZ*-a,* na podkastu sa samo dve hiljade pratilaca.

Pa, šta god plaća račune, pretpostavljam. Sigurna sam da bih i ja radila isto da mi pisanje nije svojevremeno krenulo od ruke.

Dođavola, imam pratioce – trebalo bi da monetizujem svoju platformu i da i sama sebe počnem da opanjkavam. Verovatno bih više zarađivala *pljujući* sebe nego samo time što *jesam* ja.

Oduvek sam strahovala da će se to desiti. Gubitak anonimnosti. Ali mislim da nikad nisam zamišljala da bi se to moglo desiti u ovolikom stepenu.

Kad sam počela da pišem, radila sam to isključivo iz zabave. Bila je to potreba. Nešto u šta sam mogla da pobegnem kada bi mi stvarni život postao haotičan. Pisanje je bilo uzbudljivo i čitaoci su bili oduševljeni. Pisala sam o bilo čemu o čemu mi se pisalo. Zgodnim borcima iz UFC-a, napadu vanzemaljaca, seljacima koji se zaljubljuju u gradske devojke. Sedamnaest knjiga kasnije, postala sam poznata i mogla sam da plaćam sve račune i život je bio dobar. Činilo mi se da sam na vrhu sveta.

* Američki tabloid u vlasništvu korporacije *Foks*. *TMZ* je akronim od *thirty-mile zone* (zona od trideset milja) koja u filmskoj i televizijskoj industriji uobičajeno označava tzv. „studijsku zonu“ – oblast prečnika od oko 48 kilometara čije se središte nalazi na raskršću bulevara Beverli i La Sijenega u Los Anđelesu u Kaliforniji. Ovaj naziv ta oblast je dobila zbog velikog broja filmskih i televizijskih studija koji se u njoj nalaze. (Prim. prev.)

Nažalost, sila teže vuče svakoga nazad na dno. A ja sam, čoveče, stvarno tresnula. Kao da mi je neko isekao padobran i snimio moj pad uživo na televiziji da ga ceo svet vidi.

I zbog toga sam sada u takvoj stisci. Već daleko kasnim s rokovima, i sa otplatom hipoteke za kuću. A šta je došlo kao šlag na torti?

Spisateljska blokada.

Treće poglavlje

Spisateljska blokada može da mi puši kurac.

Napolju je mračno a ja sam depresivna i nimalo ne napredujem s poslom. I užasno sam gladna.

Pregurala sam poslednjih osam sati u ovoj brvnari, nervirajući se oko svega i svačega. Kada nisam produktivna, pretvaram se u pravu kučku. Zato moram da budem sama kad pišem. Spasavam sve koje volim svog gneva zbog spisateljske blokade.

Već mi nedostaju zalasci sunca iz brvnare koju uobičajeno iznajmljujem, spori završetak dana, suton koji mi je tamo pružao mogućnost za razmišljanje i opuštanje u miru. Ali ovde, bez zalaska sunca, kao da i moje nadahnuće tone zajedno sa svetlom dana, a ja ostajem da grabim njegovu senku koja odbija da se uobličí u suvisle misli.

Da, krivim sunce i njegovo odsustvo za svoju nesposobnost pisanja. Baš kao što sam krivila i vreme, svoje probleme sa varenjem, retrogradni Merkur, kofein, *muškarce*.

Nameštam se udobno na stolici i lažem sebe kuckajući po tastaturi, trudeći se da ubedim svoj mozak da zaslužujem svaku nagradu koju sam ikad dobila, svaku pozitivnu kritiku koja je o meni napisana, svaku knjigu koju sam prodala.

Ali taj glas koji mi govori da sam samo obična prevarantkinja kojoj se posrećilo uvek je najglasniji. Mrzim sindrom uljeza,* mrzim to što verujem u negativne kritike više nego u pozitivne. Mrzim to što preispitujem da li sam stvarno u stanju da napišem realističnu knjigu.

Pogledam u ekran i čitam ono malo teksta što sam napisala.

Sterilni miris kancelarije za razgovore, mešavina bajate kafe i ustajalog vazduha, nisu nimalo umirili besomučno damaranje Rejinog srca. Sa suprotne strane stola detektiv Miler joj je prigušeno, ravnomerno mrmljajući, postavljao pitanja o Sari, o tome kada ju je Reja poslednji put videla. Svaka reč bila je kao svež rez, koji je otvorao ranu gubitka najbolje drugarice. Pa ipak, neki deo Reje, duboko uznemirujući i neželjeni deo, uočavao je kako se detektivu uniforma zateže preko širokih ramena, mračnu prodornost njegovog pogleda dok je zapisivao beleške. Mrzela je sebe zbog toga, zbog prolazne iskrice privlačnosti što je zatreperila u njoj, izdaje uspomene na Saru. Kako je mogla čak i na trenutak da se prepusti takvim mislima kad se oseća kao da joj se čitav svet razbio na milion komada? Griža savesti ležala joj je u utrobi poput teškog kamena, nadovezujući se na bol koji je već jedva podnosila.

Buljim u rečenice koje sam upravo napisala, sasvim svesna da će ih moje buduće biće, verovatno još uvek sanjivo i naliveno mlakom kafom, proglasiti za potpuno sranje i izbrisati.

Ova knjiga nije toliko ni rukopis koliko digitalno groblje mojih trenutnih književnih težnji. Svaka reč mi izgleda kao

* Sindrom uljeza, poznat i kao sindrom varalice, prevaranta ili impostorizam: psihološka pojava kod koje pojedinac sumnja u svoje veštine, talente ili dostignuća i ima uporni unutrašnji strah da će biti razotkriven kao uljez. (Prim. prev.)

da samo privremeno stanuje na stranici, čekajući rešenje o iseljenju.

Nikad ovo neću završiti. Ovim tempom, biću zarobljena u ovoj „brvnari s krizom identiteta“ celu godinu, večito prerađujući istih pet pasusa dok mi kursor trepće poput majušnog, osuđujućeg proroka. Kad bi kursori umeli da govore, moj bi ponavljao: „*Nemaš pojma – odustani*“, tek da stvarno istakne poentu.

Mada hermetička zarobljenost u ovoj brvnari nije baš toliko mučenje. Zaista uživam u samoći. Oduvek sam uživala. Zato iznajmljujem ovakve kuće, preobražavajući se u privremenog pustinjaka na jezeru po nekoliko puta godišnje, samo da bih svukla kožu Sakramenta koja me guši. Taj grad me, bog ga blagoslovio, često podseća na ogromni i bučni betonski zagrljaj koji nikad nisam tražila.

Ali ovde? Ovde je mirno, spokojno, a vazduh miriše na borovinu i svežu vodu. tako da, znate, *to je to*.

Moram da prigrlim moć pozitivnog razmišljanja. Da se usredsredim na činjenicu da ta mala bekstva nisu samo utočišta; to je moja mentalna terapija.

Ustajem od radnog stola, dok kursor još trepće nemom osudom, i odlazim u kuhinju. Miris ustajale kafe visi u vazduhu poput uspomena na moje ranije, optimističnije seanse pisanja kada sam verovala da će me kofein izlečiti. Međutim, onda sam se setila kako mrzim ukus kafe.

Prilazim ulaznim vratima i otvaram ih da udahnem svež vazduh. Spoljašnji svet je kaleidoskop zelene i smeđe boje, ali ja vidim samo senke u tami. Vidim kako se nešto u daljini kreće te zaškiljim, trudeći se da razaznam šta je to.

Skamenim se kada se to opet pokrene.

Senka. Neka prilika.

Srce mi se zaglavi u grlu, obuzima me ledeni, žestoki strah. Priljubim se uz vrata, osećajući kako mi staje dah. Ova brvnara bi trebalo da bude moje utočište, moje skrovište. A ne scenografija za neki horor film o masakru u šumi.